

meret. Så der kan godt være noget, vi skal drøfte der.

Vi er enige i, at nogle sogne nok ikke er store nok til på sigt at kunne vælge et stort menighedsråd. Men igen: Er det så os, der skal bestemme tallet, og hvor hurtigt skal vi opgave at få et råd? For hvis vi sådan sejpiner det for længe, så kan det godt være, der kommer så lille aktivitet i sognet, at det faktisk er svært for dem at bidrage med noget, når de endelig bliver sammenlagt med andre. Så det kunne godt være, vi skulle tage en større debat om det. Så lovforslaget kan heller ikke her stå alene, men skal samles op i en videre debat til sikring af kirkelivet alle steder og ikke kun i de store sogne.

Vedrørende økonomi til stiftsudvalgene er vi enige i behovet for, at når man har nogle, der skal noget, skal de selvfølgelig også have nogle penge at gøre godt med. Spørgsmålet er bare, hvordan det skal være. Jeg har i dag læst svarene på noget om kirkeskat i nogle andre spørgsmål. Det var omkring sømændenes skat, hvor det er meget pudsigt, at man gør kirkeskatten til en del af skatten, og det er den jo egentlig ikke. Det er et medlemsbidrag, så det kan godt være, at det kan give nogle flere spørgsmål og nogle ting, vi skal forholde os til. Men selvfølgelig skal et stiftsudvalg have nogle penge. Spørgsmålet er så, om det siden hen skal være stiftsrådene, eller om det skal være stiftsudvalget. Det kommer vi også til at diskutere ude i fremtiden.

Vi synes også, det er o.k. med et loyalitetskrav til valgte menighedsrådsmedlemmer, især fordi de ikke skal gå imod folkekirken. Og loyalitetskravene skal heller ikke være sådan, at vi ensretter folkekirken, men vi skal sikre en rummelig folkekirke, og det synes vi også er indbygget i forslaget.

Kl. 17.50

Så sluttelig vil jeg sige, at forslaget er omfattende, og vi ser gerne, at det gøres til genstand for en god debat, også uden for salen her, for selv om vi støtter det, så er det vigtigt at få talt om, hvilke konsekvenser og muligheder der er i forslaget. Det handler nemlig om flere muligheder og ikke om at bruge lovforslaget til begrænsninger.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Dette store lovforslag, som har været et par år undervejs, siden der blev nedsat en arbejdsgruppe i april 2005, begyndte jo med en simpel nødvendighed. Og det er et godt og nøgternt udgangspunkt for lovgivningen, ikke mindst den kirkelige. Der skulle i kølvandet på kommunalreformen ændres på provstigrænserne, så de fulgte kommunegrænserne, al den stund de kirkelige provstier ikke blot er bindeled mellem sogn og stift, men også mellem sognene, der forbruger kirkeskattekronerne, og kommunerne, der gør folkekirken den tjeneste at ligne for den.

Men det, der begyndte som en simpel nødvendighed, løb hurtigt ind i den kreative opfindsomhed. Og så er det, at man altid må bæve lidt for, om folkekirken formål fortaber sig i gode ideer og fantasifuld aktivisme.

Dansk Folkeparti forsømmer ikke nogen lejlighed til at slå til lyd for respekten for sognemeningen som folkekirken rygrad og derfor for en betydelig selvbestemmelse for menighedsrådene. Men der er en ting, menighedsrådene ikke skal, så lidt som nogen anden instans. De skal ikke opfinde eller definere sognekirkens opgave, for den er givet på forhånd. Den er at forkynde evangeliet, herunder at døbe børnene, undervise konfirmanderne, vie brudeparrene og begrave de døde. Hvor det sker, blomstrer det kirkelige liv, for det er kirkens påstand, kirkens bekendelse, at det kirkelige liv ikke frembringes af mennesker.

Under processen og de mange forhandlinger om det foreliggende forslag til en omfattende revision af menighedsrådsloven m.m. var der ikke så lidt opfindsomhed i spil i formuleringssforslagene, bl.a. når det drejede sig om forholdet mellem præst og menighedsråd. Men lad mig sige med det samme: Resultatet er virkelig blevet rimeligt og fornuftigt med sans og respekt for folkekirken givne opgave. Citat:

Det påhviler menighedsrådene at arbejde for gode vilkår for evangeliets forkyndelse, og præsten er i sin udøvelse af sin pastorale forpligtelse, herunder forkyndelse, sjælesorg og undervisning, uafhængig af menighedsrådet.

Det er solide, præcise, slidstærke formuleringer, der ikke indfører noget nyt, og det skal de heller ikke.

På det helt centrale læremæssige område glæder vi os over, at man på en saglig, rigtig måde har fået løst det dilemma, der tegnede sig efter Højesterets dom i Riberssagen. Man kan ikke have, at menighedsrådsmedlemmer, så lidt som